

Arrest

nr. 222 822 van 18 juni 2019
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. VANDERMEEREN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker P.D. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een rooms-katholiek christen te zijn, afkomstig uit Azam Basti, Mehmoodabad, Karachi. Op 10 september 2007 huwde u met S.S. (OV 8.628.328), die eveneens christen is. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen tot u problemen kreeg en op 1 november 2016 verhuisde richting Punjab Colony, eveneens in Karachi.

In 2000 startte u met uw job als kantoorassistent bij Senator Rabbani, maar had zelf nooit enige politieke activiteiten. U zou er tot 2004 of 2005 aan de slag zijn, waarna u begon te werken bij British Council Pakistan. U werkte er als examiner en startte ondertussen ook uw eigen bedrijf in huurwagens. In 2010 startte u als administratief bediende bij Head Start School System (HSSS) en zou er als administrator blijven werken tot wanneer op 10 november 2015 wegens strubbelingen uw contract werd beëindigd. U was er de enige christen en werd er door uw collega's vaak gevraagd om mee te gaan naar de moskee. Toen u weigerde bedreigde men u ermee dat u naar de hel zou gaan. Die tiende november werd u echter benaderd door twee van uw collega's, A. en B. die u vertelden dat zij uw opdrachten van Sir Z. niet mochten doen. U trok daarop met hen richting Z. en vroeg hem waarom zij die taak niet mochten doen. Z. verweet u een gebrek aan respect, sloeg u en bedreigde u met een pistool. Uw collega's kwamen tussenbeide, maar u kreeg later nog telefoon met de melding dat men u een lesje zou leren. U werd daarop geschorst en nog diezelfde dag kreeg u een dreigtelefoon. U werd verweten als christen over de moslims te willen heersen. U trok daarop naar uw parochiekantoor om een speciaal gebed aan te vragen, maar de dreigtelefoons bleven binnenstromen. Op 16 november moest u zich melden in het hoofdkantoor en werd u de stopzetting van uw contract overhandigd. U ging naar huis toen Z. u opbelde met de melding dat ook zijn contract werd beëindigd. Hij bedreigde u, stelde dat u niet wist bij welke organisatie hij hoorde en sloot af met de boodschap u een lesje te zullen leren. U begon nadien werk te zoeken tot u op 7 december op straat door drie agenten werd benaderd. Zij drongen binnen in uw wagen en dwongen u richting politiekantoor te rijden. U hoorde één van hen aan de telefoon vertellen dat ze D. te pakken hadden. U werd daarop naar de cel gebracht en werd er geslagen en bedreigd. Men contacteerde uw vrouw en eiste één lakh roepies voor uw vrijlating. Uw vrouw kwam daarop met uw dochter en zus naar het politiestation, maar werd er eveneens bedreigd. Ze zou slechts 10.000 roepies kunnen geven en werd opnieuw naar huis gestuurd. Om negen uur kwam uw vrouw opnieuw langs met haar broer H. om uw vrijlating te eisen, maar ook H. werd aangehouden. Uw vrouw kwam daarop nogmaals terug, ditmaal met N., en eiste opnieuw uw vrijlating. Uiteindelijk zou enkel H. worden vrijgelaten en deelde men hen mee dat u was aangeklaagd. U zou die nacht worden meegenomen naar een aparte kamer waar u opnieuw werd gemarteld. Die ochtend werd u overgebracht naar de rechtbank, waar ook uw familie met uw advocaat aanwezig was. U mocht de rechtbank niet vertellen dat u gemarteld werd en men zou u uiteindelijk op borg vrijlaten. U passeerde langs een kliniek in de buurt en trok nadien naar huis om er te slapen. Op 21 december trok u naar de rechtbank waar u zou worden vrijgesproken. Na de vrijspraak zou u echter opnieuw dreigtelefoons krijgen en dreigde men ermee een blasfemiezaak tegen u aan te spannen. U trok daarop op 23 december op aanraden van uw familie richting Turkije, maar vond er geen smokkelaar die u verder kon helpen en keerde terug naar Pakistan. Een dag later, op 29 december 2015 startte u met een nieuwe job bij Greenstar Social Marketing, maar bleven de bedreigingen duren. Op een dag vernam u van uw vrouw dat zij gevolgd werd en besloot u dat het beter was in een huurwoning in te trekken. U zou uiteindelijk op 1 november 2016 richting Punjab Colony trekken, maar kreeg ook daar dreigtelefoons. Op 26 mei 2017 vernam u via uw zus dat mannen met lange baarden naar uw oude huis waren gekomen en naar u op zoek waren. Ze zouden uw zus bedreigen, meenden dat u gestraft zou worden voor uw daden en lieten een dreigbrief achter. Via Whatsapp kreeg u de brief onder ogen en bleek het om een Khutbah van Lashkar-e-Jhangvi (LeJ) te gaan. Omdat uw neef reeds in 2002 werd vermoord door hen, uw zus met hen problemen kende en u destijds actief tegen hen had geprotesteerd werd u zeer voorzichtig. U deed alsof niemand thuis was in uw huurhuis, maar na een tijdje merkte u dat er op de deur werd geklopt. U zou zo'n zes à zeven dagen later, op 5 juni 2017 samen met uw vrouw en dochter Pakistan verlaten en met jullie eigen paspoort het vliegtuig nemen vanuit Karachi richting Turkije. U vond er op 7 juni een smokkelaar die u vier dagen later hielp de grens met Griekenland over te steken. U zou zo'n acht à negen maanden verblijven in Griekenland, waar u min of meer per ongeluk een verzoek tot internationale bescherming zou indienen. Zonder het resultaat van dit verzoek echter te hebben vernomen, verliet u op 11 april 2018 Griekenland. U werd door dezelfde smokkelaar richting een eiland gebracht, van waar u opnieuw met uw eigen paspoort het vliegtuig zou nemen, nog dezelfde dag in België zou landen en op 23 april 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw vrouw diende diezelfde dag om bovenstaande redenen een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: de originele identiteitskaart van u en uw vrouw, uw originele huwelijksakte, een krant, een doopcertificaat van uw dochter, een bundel juridische documenten, drie 'Christian Certificates', een 'Special Prayer Request', een brief van St. Pauls Parish, een bundel documenten in verband met uw werk bij HSSS, Greenstar e.a., (medische)

documenten uit Griekenland en Spanje, een Pakistaans medisch attest, verschillende studiedocumenten, uw eigen doopcertificaat, een enveloppe en de geboorteakte van uw dochter. U voegde daar verder nog kopieën aan toe van een 'First Information Report' (FIR), een dreigbrief, een foto, een brief van de 'Convent of Jesus', een huurcontract en registratiebewijs van uw voertuig.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat christenen "may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd door uw eigen gedrag naar aanleiding van uw vrees voor vervolging. Zo is het opmerkelijk dat u zou beweren Pakistan reeds op 23 december 2015 een eerste keer te hebben verlaten richting Turkije, en dus nadat uw problemen reeds gaande waren, doch nadien zomaar zou terugkeren naar Pakistan (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18 oktober 2018, p. 17-21). De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u geen smokkelaar zou vinden in Turkije, overtuigt hoe dan ook allerm minst. Immers wist u dit vooreerst niet te staven en bovendien is het onduidelijk waarom u, die met uw eigen paspoort zou reizen, überhaupt nog een smokkelaar zou nodig hebben. Te meer u zou verklaren na uw terugkeer naar Pakistan een Schengenvizum te hebben aangevraagd voor Italië, u hier klaarblijkelijk voldoende mee vertrouwd bent, raakt dergelijke gang van zaken eigenlijk kant noch wal. Hoe dan ook ondermijnt de vaststelling dat u, ondanks alles toch zou terugkeren naar Pakistan, eerder dan een andere oplossing te zoeken, op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u ingeroepen vrees. Mocht u daadwerkelijk vrezen voor uw leven is het niet duidelijk waarom u alsnog dergelijke risico's zou nemen (CGVS, p. 22). **Hoe dan ook** is het al even bevreemdend dat uw problemen al sinds eind 2015 aan de gang zouden zijn geweest (supra), u terugkeerde naar Pakistan en ondanks dat u al die tijd bedreigd werd, u nadien alsnog bijna twee jaar zou wachten alvorens Pakistan definitief te verlaten. Te meer u ondertussen ook gewoon opnieuw werk zou zoeken en duidelijk het publieke leven niet schuwde, ondermijnt dergelijke laattijdigheid bovenal de ernst van uw vrees. Dat u weinig gehaast leek het land te verlaten doet absoluut afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 15).

Tot slot is het opvallend dat u ondanks alles eveneens weinig gehaast leek tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Immers verklaarde u zo'n tien maanden in Griekenland te hebben verbleven, doch wanneer gevraagd of u aldaar een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, stelde u vreemd genoeg dat u het eigenlijk niet had ingediend, maar dat dit min of meer per ongeluk gebeurde. Wat er ook van zij, u bleek allerm minst op de hoogte te zijn van de procedure waarin u verzeild was geraakt, noch bleek u voldoende geëngageerd om de uitkomst van uw verzoek af te wachten. Dat u ook nog eens zou verklaren ten aanzien van de DVZ eigenlijk geen verzoek te willen indienen in Griekenland, is dan ook frappant (CGVS, p. 10-11, Verklaring DVZ, p. 9, 13).

Dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid in grote mate.**

Ten tweede en daarbij aansluitend kon ook uw reisweg niet overtuigen. Immers legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, visa, ...). U hier dan ook naar gevraagd slaagde u er slechts in om twee foto's te tonen, al kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Evenmin geven uw documenten uit Griekenland of Spanje inzicht in uw reisbewegingen. Uw paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving van iemands reisweg, legde u alvast niet neer en hiernaar gevraagd stelde u nogal stereotiep dat dit door de smokkelaar werd afgenomen (CGVS, p. 11-12). Uit niets blijkt echter dat u het verlies van uw paspoort zou hebben aangegeven bij de bevoegde autoriteiten, waardoor dit in wezen niets meer dan een blote bewering blijft. Bovendien konden uw verklaringen over het verlies van uw paspoort en de afgelegde reisweg allerm minst overtuigen. Zo meende u samen met de smokkelaar vanuit Griekenland richting "een eiland" te zijn gereisd van waar u het vliegtuig naar België zou nemen. U echter gevraagd om welk eiland het ging, moest u het antwoord schuldig blijven. U had verder geen idee vanuit welke stad of luchthaven u zou vliegen en kon uw luchtvaartmaatschappij niet beter omschrijven dan "Ridhay". Dat u, als hoogopgeleide persoon met reeds heel wat reiservaring hiervan compleet in het ongewisse zou zijn is niet ernstig. U had verder geen idee welk visum in uw paspoort stond vermeld, noch bleek u de naam van de smokkelaar die uw paspoort afnam te kennen. Waarom u eigenlijk een dusdanig belangrijk reisdocument en identiteitsbewijs zomaar zou afgeven aan de smokkelaar kon u niet beter omvatten dan: "We hadden een akkoord". Dergelijke vage verklaringen overtuigen allerm minst en doen vermoeden dat u op een andere manier bent gereisd en wellicht op een ander moment dan u beweert (CGVS, p. 9-13). **Het lijkt er bovendien sterk op dat u uw paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving, liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen.**

Ten derde spreken ook de door u neergelegde stukken uw beweringen verder tegen. Immers dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Dient hierbij vermeld dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt. Bijgevolg hebben Pakistaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Hoe dan ook verklaarde u tijdens uw job bij HSSS wegens een conflict met een collega worden ontslaan en legde u hiervan ter staving ook een 'Termination Letter'. Daargelaten dergelijke brief een gesolliciteerd karakter draagt, is het verder opvallend dat deze niet in foutloos Engels werd opgesteld: "You are not be allowed ; breached the contact of your appointment". Wat er ook van zij, frappanter was dat, ofschoon u klaarblijkelijk wegens een grove fout zou ontslagen zijn, u alsnog even later van uw zelfde werkgever een aanbevelingsbrief zou ontvangen. Dat men u bovendien zou loven wegens uw toewijding en professioneel gedrag valt hiermee dan ook absoluut niet te rijmen. Ook wat betreft uw 'Special Prayer Request' dient opgemerkt dat deze een uiterst gesolliciteerd karakter met zich meedraagt en zo mogelijk nog in slechter Engels werd geschreven. Waarom men dergelijke zaken overigens zou neerpennen is niet duidelijk. De brief van St. Paul's Parish waarin men opnieuw stelt dat u om 'Special Prayers' zou hebben gevraagd, alsook de kopie van de aanbevelingsbrief op naam van uw vrouw, werd pas recent opgesteld en draagt daarnaast ook wegens de inhoud een uiterst gesolliciteerd karakter. Dergelijke attesten kunnen eigenlijk door eender wie, eender waar worden opgesteld en dragen gezien hun nietofficiële karakter amper bewijswaarde. Hetzelfde kan overigens worden gezegd over uw medisch rapport, dat niets meer is dan een louter handgeschreven document, dat door eender wie, eender waar kan zijn opgesteld. Wat betreft het krantenartikel dient vermeld dat een krantenartikel louter een bewijs is dat iets werd gepubliceerd, doch geen bewijs vormt van de daarin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen, zeker niet gezien ook deze vaak vervalst blijken te worden in Pakistan.

In ieder geval, u stelde dat nadien een klacht tegen u werd ingediend, doch legde hiervan slechts een kopie van een 'FIR' neer. Dergelijke kopieën kunnen echter altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk en voegen aldus niets toe aan uw dossier. Wat er ook van zij, u stelde nadien door de rechtbank te worden vrijgesproken en legde hiervan wel een origineel stuk neer. Dient echter te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit stuk door de vele anomalieën en correcties ernstig ondermijnd wordt. Te meer u beweerde dergelijke stukken via uw advocaat te hebben verkregen, doch u gevraagd naar zijn naam u hem niet beter kon omschrijven dan: "Dat weet ik niet. As. misschien", wordt de bewijswaarde ervan ernstig ondermijnd (CGVS, p. 19).

In ieder geval mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw problemen in Pakistan (en documenten), quod non, staft dergelijk juridisch document hoogstens dat de Pakistaanse autoriteiten hun taak om u te beschermen serieus namen.

Wat er ook van zij, u stelde nadien ondanks de vele bedreigingen in Pakistan te blijven wonen en werken, doch daargelaten dit an sich reeds weinig geloofwaardig bleek (supra), wist u dergelijke dreigementen eigenlijk amper te staven. Immers legde u ter staving hiervan dan wel een dreigbrief neer, al betreft het ook hier een (foto van een) kopie die eenvoudig kan gemanipuleerd worden. U beweerde dat de brief van LeJ afkomstig zou zijn, maar beschreef hen nogal stereotiep als “mensen met lange baarden, traditionele kleren en sjaal over de schouder”, hetgeen niet overtuigt. In ieder geval, gepolst of Z., de oorzaak van uw problemen, banden had met deze organisatie, moest u het antwoord schuldig blijven en stelde u enkel dat dat misschien het geval zou zijn. Of er dan uiteindelijk een blasfemieklacht tegen u werd ingediend, leek u niet met zekerheid te kunnen stellen. U beweerde tot slot dan wel verhuisd te zijn, doch legde u hiervan ter staving eveneens slechts een kopie (van een huurcontract) neer. Dat u overigens uw toevlucht elders in de stad zou zoeken, doch niet op een andere plaats in Pakistan, lijkt evenmin logisch (CGVS, p. 22). **Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder.**

Volledigheidshalve dient nog vermeld dat, daargelaten u eerst vermeldde geen andere problemen te hebben in Pakistan en zelfs opmerkte “een heel goed leven” te hebben gehad, u ook zou verwijzen naar de moord op uw neef en de protesten van u en uw zus daaromtrent. Uw zus (OV 6.751.687) zou hierdoor problemen hebben gekend en reeds enige tijd geleden richting België zijn getrokken. Echter dient vooreerst te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht dient te worden en beoordeeld wordt op zijn eigen merites. Hoe dan ook moet in casu worden vastgesteld dat deze feiten reeds dateren uit 2002 en aldus allerminst actueel kunnen worden genoemd. Bovendien verklaarde u dat nadat uw zus en neef zouden vertrekken, u niet langer protesteerde en zich gedeisd hield. U bleek bovendien nooit gehaast om gedurende die periode Pakistan definitief te verlaten en reisde zelfs meermaals van en naar Pakistan. Dat u ook nog eens zou verklaren tussen 2002 en 2017 omwille van voorgaande geen problemen te hebben gekend, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees dan ook absoluut (Verklaring DVZ, p. 11 & CGVS, p. 21-22).

Tot slot merkt het CGVS nog op dat u eveneens een aantal medische attesten uit Griekenland en/of Spanje neerlegde. Deze attesten vermogen echter niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek werden allen reeds besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De identiteitskaart van u en uw vrouw, uw huwelijksakte, geboortecertificaat van uw dochter, ‘Christian Certificates’, registratiebewijs, doopattest, foto en overige werk- en schooldocumenten staven jullie identiteit, herkomst en profiel, dewelke niet ter discussie staan. De enveloppe tot slot, bewijst dat u post krijgt uit Karachi, Pakistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen.

Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster S.S. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een rooms-katholiek christen te zijn, afkomstig uit Karachi, Pakistan. U volgde in Pakistan een lerarenopleiding en begon meteen na het afstuderen met uw job als leerkracht in de 'Jesus and Mary Convent School'. Op 10 september 2007 huwde u met P.D. (OV 8.628.328), eveneens een christen en trok u bij hem in Azam Basti in.

U zou daar ook blijven wonen tot uw man problemen kreeg en u op 1 november 2016 verhuisde richting Punjab Colony, eveneens in Karachi. Uw man zou verwickeld raken in een conflict met een zekere Z. waardoor hij dreig telefoons ontving, u achtervolgd werd en zelfs thuis werd lastiggevallen.

Uw man kreeg later ook een dreigbrief van Lashkar-e-Jhangvi die een khutbah tegen hem uitvaardigden, waarop jullie besloten dat het beter was het land te verlaten. U zou uiteindelijk op 5 juni 2017 samen met uw man en dochter Pakistan definitief verlaten en met jullie eigen paspoort het vliegtuig nemen vanuit Karachi richting Turkije. U reisde kort nadien verder richting Griekenland, waar u zo'n acht à negen maanden zou verblijven alvorens op 11 april 2018 het vliegtuig te nemen richting België. Op 24 april 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw man diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde uw man volgende originele documenten neer: de originele identiteitskaart van u en uw man, uw originele huwelijksakte, een krant, een doopcertificaat van uw dochter, een bundel juridische documenten, drie 'Christian Certificates', een 'Special Prayer Request', een brief van St. Pauls Parish, een bundel documenten in verband met zijn werk bij HSSS, Greenstar e.a., (medische) documenten uit Griekenland en Spanje, een Pakistaans medisch attest, verschillende studiedocumenten, het doopcertificaat van uw man, een enveloppe en de geboorteakte van uw dochter. Hij voegde daar verder nog kopieën aan toe van een 'First Information Report' (FIR), een dreigbrief, een foto, een brief van de 'Convent of Jesus', een huurcontract en registratiebewijs van zijn voertuig.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de verklaringen van uw partner blijkt immers dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS zwanger was. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud zo kort mogelijk gehouden. U bleek hoe dan ook in staat voor het persoonlijk onderhoud, u kwam immers opdagen en nergens tijdens het gehoor maakte u enige melding van ongemakken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verwees in het kader van uw verzoek om internationale bescherming naar de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot, P.D. (OV 8.628.328), evenals naar de door hem neergelegde documenten. Daar in hoofde van uw echtgenoot een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan het CGVS niet anders dan ook in uw dossier tot dezelfde conclusie te komen. U haalde immers zelf geen eigen asielmotieven aan en stelde uitdrukkelijk geen persoonlijke problemen te hebben gekend (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18 oktober 2018, p. 9). De beslissing van uw man, luidt dan ook als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 25 januari 2019 "onvoldoende onderzoek van de asielmotieven" en "onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming" aan.

Wat betreft het eigen gedrag van verzoeker, benadrukken verzoekers "dat zijn vrees in de zin van art. 1A van de Conventie van Genève sinds lange tijd, minstens sinds 2015, stelselmatig toenam wegens opeenvolgende gebeurtenissen, tot hij in 2017 geen enkele andere uitweg meer zag dan Pakistan definitief te verlaten" en dat hij aldus "voorheen, tot 2017, hoopte dat de vrees en de situatie

aanvaardbaar zouden blijven”, maar “er zich tussen 2015 en 2017 nog nieuwe gebeurtenissen voordeden, waardoor de vrees toenam en uiteindelijk zo ernstig werd dat er maar 1 oplossing was, die er in bestond het land te verlaten”.

Ze wijzen erop dat verzoekers zus in België erkend werd als vluchteling en dat het nooit hun bedoeling was “om in Griekenland te blijven”. Ze leggen uit dat “de vraag tot internationale bescherming blijkbaar in Griekenland [werd] geacteerd toen verzoeker voor medische bijstand beroep deed op de diensten van het Rode Kruis”, maar “er werden toen geen documenten overhandigd aan verzoeker, zodat deze er niet vanuit moest gaan dat een vraag tot internationale bescherming werd aangevat”. Volgens verzoekers “volgt uit het administratief dossier, mn. de vraag aan Griekenland tot eventuele overdracht (Dublin) , dat de procedure in Griekenland niet werd verder gezet en Griekenland wegens overbelasting niet bereid was tot overname”, waardoor ze “ernstige twijfels hebben bij de behandelingswijze van de dossiers door de Griekse asielinstanties”.

Waar de bestreden beslissingen het vermoeden zouden poneren “dat verzoeker op een andere manier reisde en wellicht op een ander moment dan gezegd”, menen verzoekers dat dit “een blote bewering van het CGVS [is], niet gestaafd door enig element in het dossier en in tegendeel tegengesproken door de precieze vaststelling / gegevens in het dossier van de asielaanvraag in Griekenland”.

Aangaande de voorgelegde stukken, klagen verzoekers aan dat de commissaris-generaal nalaat “aan te tonen dat de neergelegde stukken de beweringen van verzoeker zouden tegenspreken; zoals zij nochtans beweert”. Waar gesteld wordt dat documenten een ongelooftwaardig asielaanvraag niet kunnen herstellen, wijzen verzoekers erop dat “de verklaringen van verzoeker over de feitelijke gebeurtenissen niet weerlegt [worden], bv als niet plausibel, noch werden tegenstrijdigheden in de verklaringen vastgesteld”. Ze klagen aan dat de commissaris-generaal het houdt bij “algemene beschouwingen over oa. de mogelijkheid om in Pakistan allerhande documenten te bekomen en de mogelijke manipulaties van copies, zonder dat zij enig bewijs/ element voorlegt dat de documenten die verzoeker meedeelde niet waarheidsgetrouw zouden zijn”. Met betrekking tot de FIR, leggen ze uit “dat het origineel van dit document op de rechtbank blijft en er slechts copies afgeleverd worden”.

Volgens verzoekers hebben ze “voldoende aangetoond dat hij niet louter en alleen de internationale bescherming aanvraag omwille van zijn christen zijn op zich, doch wel dat hij wel degelijk omwille van zijn christen zijn het doelwit werd van discriminatoire maatregelen, bedreigingen, geweld en zelfs valse aanklachten en vervolgingen, zoals duidelijk volgt uit het feiten relaas”. Ze achten het “niet ernstig” dat de commissaris-generaal verwijst naar “redenen die geen rechtstreeks verband hebben met het asielaanvraag en de ingeroepen feitelijkeheden ; zoals de beweerd onduidelijkheid over de reisweg ; het eigen gedrag van verzoeker tov de gebeurtenissen ; de meegedeelde documenten”, terwijl “de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen, de valse aanklacht niet worden betwist of worden weerlegt als zijnde eventueel onwaar”.

Aangaande de subsidiaire bescherming, stellen verzoekers vast dat de bestreden beslissing aangeeft dat “het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden”. Ze benadrukken dat ze “als Rooms -katholiek tot een gevisieerde religieuze minderheid” behoren en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met dit specifiek profiel.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3.1. Verzoekers zijn christenen en verklaren niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omwille van problemen met moslims in hun regio.

3.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier volgt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, maar dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming te rechtvaardigen. Zo stelt ook UNHCR dat christenen “*may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection*” (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*” van januari 2017). Een individuele beoordeling blijft aldus noodzakelijk.

3.3.3. *In casu* laten verzoekers na hun problemen *in concreto* aannemelijk te maken middels hun verklaringen dan wel middels documenten.

3.3.4. Zo merkt de Raad op dat zowel verzoeker als verzoekster studeerden aan de universiteit en dat ze respectievelijk een bachelor handel en boekhouden en een bachelor “*arts*” behaalden (verklaring DVZ verzoeker, vraag 11; verklaring DVZ verzoekster, vraag 11). Verzoeker werkte als administratief assistent van een senator, als examinator bij de British Council, als administratief bediende en later office manager bij Head Start School System, onderdeel van Foundation Public Schools, en dan als “*executive secretary*” bij Greenstar Social Marketing (notities verzoeker, p. 7-8). Hij had tevens een eigen huurwagenbedrijf (notities verzoeker, p. 7). Verzoekster werkte meer dan een decennium als leerkracht in Pakistan (verklaring DVZ verzoekster, vraag 12; notities verzoekster, p. 8). Verzoekers zijn wettelijk gehuwd op 10 september 2007 (verklaring DVZ verzoeker, vraag 14; verklaring DVZ verzoekster, vraag 14) en ze gingen verschillende keren op vakantie naar het buitenland met de nodige visa (“*We gingen vroeger op vakantie naar andere landen. [...] Wat mij betreft, 2 keer naar Maleisië. 2 keer naar Thailand. 2 keer naar Turkije. En 1 keer naar Dubai, 1 keer naar Sri Lanka.*”; notities verzoeker, p. 6-7; “*We gingen soms op vakantie. [...] Naar Thailand, KoSamui. Naar TUR, MAL, SL, maar daar kreeg ik geen visum voor, mijn man wel.*”; notities verzoekster, p. 6). Voorts is verzoeker in december 2015 met zijn eigen paspoort en met een visum naar Turkije gegaan (notities verzoeker, p. 19) en verlieten verzoekers Pakistan op 5 juni 2017, legaal, met hun eigen paspoort en met visa (notities verzoeker, p. 10, 22). Verzoekers behoren tot een maatschappelijk segment met financiële middelen en economische en sociale banden. Indien dit op zich niet kan uitsluiten dat verzoekers zich geldig kunnen beroepen op internationale bescherming, kan uit de levensloop van verzoekers alleszins niet blijken dat ze gedurende hun leven in Pakistan benadeeld/gediscrimineerd werden of dat ze niet de kans/bescherming kregen om te studeren, te werken, te reizen en hun leven uit te bouwen.

3.3.5. Voorts blijkt dat verzoekers hun verklaringen over de beweerde problemen eerder oppervlakkig en worden niet aangetoond. Verzoekers beweren dat de dreigementen begonnen in november 2015 na een aanvaring met verzoekers moslim-collega Z., waarna verzoeker met onmiddellijke ingang ontslagen werd omdat hij zich schuldig had gemaakt aan “*moral turpitude*” (notities verzoeker, p. 8; “*termination letter*” van 16 november 2015 van HSS). Dit is echter bezwaarlijk verzoekenbaar met de neergelegde aanbevelingsbrief van 3 oktober 2016, bijna een jaar na het beweerd ontslag om dwingende redenen, waarin dezelfde werkgever verzoekers “*professional development*” en kwaliteiten als werknemer aanprijst (brief HSS van 3 oktober 2016). Het bestaan van en de vermeldingen in voornoemde aanbevelingsbrief ondergraven dan ook de verklaringen over de problemen bij HSS en hun discriminatie op basis van hun godsdienst.

3.3.6. Evenmin kunnen verzoekers aannemelijk maken dat hun problemen gelinkt zijn aan de Khutbah van Lashkar-e-Jhangvi (LeJ). Noch hun vage vermoedens dienaangaande (*“Misschien, omdat hij me bedreigt, maar je weet niet tot welke groep ze behoren. [...] Misschien heeft hij banden met hen.”*; notities verzoeker, p. 22; *“Wanneer P.D. dat probleem had, zei hij weet je niet tot welke partij ik hoor, wanneer die kutba uitgevaardigd werd en zo, dan nam de politie mee, dan begonnen we te denken dat er misschien een verband was.”*; notities verzoekster, p. 10) noch de neerlegende fotokopie van een dreigbrief, die door eender wie en eender waar kan worden opgesteld, kan aantonen dat de dreigementen afkomstig zijn van LeJ of dat verzoekers ex-collega Z. banden had met de soennitische beweging.

3.3.7. Dat verzoeker is teruggekeerd nadat hij in december 2015 met zijn eigen paspoort en met een visum naar Turkije was gevlucht (notities verzoeker, p. 19), bevestigt dat hij toen in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koesterde. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat zijn vrees in de zin van art. 1A van de Conventie van Genève sinds lange tijd, minstens sinds 2015, stelselmatig toenam wegens opeenvolgende gebeurtenissen, tot hij in 2017 geen enkele andere uitweg meer zag dan Pakistan definitief te verlaten”* en dat hij aldus *“voorheen, tot 2017, hoopte dat de vrees en de situatie aanvaardbaar zouden blijven”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij in december 2015 naar Turkije was gevlucht uit vrees voor zijn leven omwille van de aanhoudende dreigementen na zijn vrij spraak, maar dat hij anderzijds nadien vrijwillig terugkeerde naar Pakistan omdat hij geen vervolging vreesde en er nog 2 jaar verbleef alvorens definitief het land te verlaten (notities verzoeker, p. 10, 22). Verzoekers gedrag stemt niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging, en zijn verklaringen zijn daarenboven incoherent.

3.3.8. Verzoekers legde tevens vage verklaringen af over de door hen gevolgde reisweg (verklaring DVZ verzoeker, vraag 37; verklaring DVZ verzoekster, vraag 37). Zo verklaarde verzoeker dat hij niet wist van welk eiland ze naar België reisden (verklaring DVZ verzoeker, vraag 37; notities verzoeker, p. 11) of met welke vliegtuigmaatschappij (verklaring DVZ verzoeker, vraag 37; notities verzoeker, p. 11-12). Ook verzoekster stelde op het Commissariaat-generaal dat zij niet wist op welk Grieks eiland ze voor hun vertrek naar België verbleven (notities verzoekster, p. 7), terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet optekenen dat ze op 10 april 2018 *“per schip naar Rhodos”* gingen, waarna ze met het vliegtuig naar België kwamen (verklaring DVZ verzoekster, vraag 37). Verzoekers konden evenmin aangeven met welke visa ze naar België reisden, noch op welke Belgische luchthaven ze toekwamen (verklaring DVZ verzoeker, vraag 37; verklaring DVZ verzoekster, vraag 37; notities verzoeker, p. 12).

3.3.9. Dergelijke onwetendheden zijn geheel onaannemelijk, gezien het zowel voor verzoekers als voor de smokkelaar van belang is dat ze op de hoogte zijn van de reisroute en de gebruikte reisdocumenten, gelet op de veelvuldige identiteitscontroles die op internationale luchthavens plaatsvinden en de mogelijkheid om er grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisdoel. Bijgevolg kan verwacht worden dat verzoekers hun reis uitvoerig kunnen toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen ze doorreisden, alsook van de gebruikte visa. Temeer gezien uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat ze veel reiservaring hebben (*“We gingen vroeger op vakantie naar andere landen. [...] Wat mij betreft, 2 keer naar Maleisië. 2 keer naar Thailand. 2 keer naar Turkije. En 1 keer naar Dubai, 1 keer naar Sri Lanka.”*; notities verzoeker, p. 6-7; *“We gingen soms op vakantie. [...] Naar Thailand, KoSamui. Naar TUR, MAL, SL, maar daar kreeg ik geen visum voor, mijn man wel.”*; notities verzoekster, p. 6). Verzoekers falen op dit punt in hun medewerkingsplicht.

3.3.10. De onaannemelijke verklaringen van verzoekers, samen genomen met de vaststelling dat ze hun paspoorten niet neerleggen, wijzen erop dat ze de waarheid niet vertellen over hun vluchtroute, eventueel door hen verkregen visa en/of het ogenblik en de wijze van hun vertrek uit Pakistan. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

3.3.11. Dat verzoekers geen verzoek om internationale bescherming wilden indienen toen ze in Griekenland waren en ze uiteindelijk *“per ongeluk”* alsnog een verzoek indienden maar het land verlieten zonder zelfs het interview en de behandeling van hun aanvraag af te wachten, wijst er eveneens op dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. De stelling in het verzoekschrift dat *“er werden toen geen documenten overhandigd aan verzoeker, zodat deze er niet vanuit moest gaan dat een vraag tot internationale bescherming werd aangevat”*, kan niet worden gevolgd. Verzoekers lieten bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondubbelzinnig noteren dat er in Griekenland een verzoek werd ingediend, maar dat ze 1,5 jaar gingen moeten wachten op een interview, dat ze nog geen interview hadden gehad en dat er nog geen beslissing was (verklaring DVZ verzoeker, vraag 22; verklaring DVZ verzoekster, vraag 22).

Hoe dan ook blijft de vaststelling dat verzoekers niet van plan waren een verzoek in Griekenland in te dienen, alvorens dit beweerdelijk “*per ongeluk*” gebeurde, volgens het verzoekschrift omdat verzoekers zus in België erkend werd als vluchtelingen en het nooit hun bedoeling was “*om in Griekenland te blijven*”. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst in een veilig land van het een verzoek om internationale bescherming indient.

3.3.12. Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers, *quod non in casu*, dient te worden vastgesteld dat verzoeker werd vrijgesproken van de valse beschuldiging die tegen hem zou zijn ingediend door zijn vervolgers. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker beroep kon doen op een advocaat (notities verzoeker, p. 18), dat zijn advocaat hem voor de rechtbank verdedigde, dat verzoeker op borg vrijkwam (“*De politie vroeg 1 dag meer, om me fysiek te kunnen martelen. Waarom 1 dag meer voorarrest, zei mijn advocaat, die dag hebben jullie niet nodig. Ik wil dat mijn client op borg vrij komt. Misschien hadden ze intussen een gesprek over wetsartikelen of zo, dat weet ik niet meer, maar die dag werd ik vrijgelaten op borg.*”; notities verzoeker, p. 18) en dat verzoeker daarna op 21 december 2015 door de rechter vrijgesproken werd omdat het “*een valse zaak*” betrof (“*Op de 21 december ging ik naar de rechtbank voor de vrijspraak, ik vroeg dan aan advocaat hoe hij me had kunnen vrijlaten. Hij zei dan dat ik een valse zaak tegen me had lopen, dat het fout was.*”; notities verzoeker, p. 18).

3.3.13. Deze verklaringen, samengelezen met de door verzoekers voorgelegde juridische documenten aangaande zijn vrijspraak, wijzen erop dat verzoeker zich heeft kunnen richten tot een rechter en dat hij zich, met behulp van een advocaat, heeft kunnen verweren tegen de valse aantijgingen, waarna de beschuldigingen onterecht werden bevonden. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoeker zich voor zijn eventuele toekomstige problemen, in zoverre die zich al zouden voordoen, niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Uit de overige verklaringen van verzoekers kan overigens niet blijken dat ze omwille van hun problemen andere stappen ondernamen om nationale bescherming te verkrijgen, zoals het indienen van een klacht omwille van de dreigementen of het aanklagen van de behandeling van de politie bij verzoekers vasthouding. De Raad wijst erop dat internationale bescherming nochtans enkel kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

3.3.14. Uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*” van januari 2017 blijkt dat de Pakistaanse Supreme Court in 2014 oordeelde dat de staat onvoldoende bescherming bood aan religieuze minderheden, waarop in november 2014 de “*National Commission for Minorities*” (NCM) werd opgericht, die in 2015 versterkt werd (p. 22). Hoewel de overheid nog steeds bekritiseerd wordt omwille van gebrekkige bescherming voor religieuze minderheden, maakt voornoemde informatie ook melding van verbetering op het vlak van professionalisme bij de politie en op het vlak van de tussenkomst van lokale autoriteiten bij discriminatie en geweldplegingen tegen minderheden (p. 23).

3.3.15. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoekers de kans kregen om te studeren aan de universiteit, te werken en een eigen zaak te openen, te huwen en te reizen, waaruit ook niet kan blijken dat ze vanwege de overheid discriminatie of andere problemen ondervonden, noch dat ze van bescherming verstoken zouden blijven. Integendeel verzoeker stelt zelf “*ik had een heel goed leven. We waren gelukkig, ik had 2 wagens, een huis, 2 motorfietsen*” (noties verzoeker p. 19).

3.3.16. De voorgelegde doopcertificaten en “*Christian certificates*” kunnen enkel de religieuze strekking van verzoekers en hun dochter aantonen, maar maken niet aannemelijk dat ze hierdoor problemen zouden hebben gekend. De brief van 12 november 2015 van verzoeker waarin hij aan “*the parish priest*” om “*special prayer*” vraagt “*for the situation faced by me at my workplace*” en de brief van 17 mei 2017 van “*St. Paul’s Parish*” waarin gesteld wordt dat verzoeker “*has being requesting for special prayers because his life is in danger as a Muslim man has threaten him and trying to kill him and his family. He is trying to indulge him in Blasphemy Case.*” kunnen het relaas van verzoekers evenmin staven. Uit deze stukken kan immers niet blijken dat de brieven werden opgesteld op basis van iets anders dan verzoekers’ eigen verklaringen, die hierboven ongelooftwaardig werden bevonden.

3.3.17. De door verzoekers op het Commissariaat-generaal neergelegde juridische documenten worden niet betwist en werden hierboven reeds besproken en wijzen erop dat verzoeker zich heeft kunnen richten tot een rechter en dat hij zich, met behulp van een advocaat, heeft kunnen verweren tegen de valse aantijgingen, waarna de beschuldigingen onterecht werden bevonden. Deze stukken kunnen geenszins aantonen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan vervolging dient te vrezen en/of dat de overheid hem hiertegen niet zou kunnen beschermen.

3.3.18. De foto/kleurenfotokopie van een dreigbrief kan de beweerde vervolging in hoofde van verzoekers evenmin hardmaken, gezien een dergelijke brief door eender wie kan worden opgesteld en bovendien niet kan worden ingezien waarom een bewijs van bedreiging zou worden.

3.3.19. Ook de voorgelegde FIR is een loutere fotokopie dat door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Temeer daar uit *“COI Focus: Pakistan: Corruptie en documentenfraude”* van 26 maart 2018 blijkt *“dat bij de registratie van dergelijke FIR’s corruptie kan plaatsvinden”* en *“dat het perfect denkbaar is dat FIR’s die door de politie afgeleverd worden en die aan alle vormvoorschriften beantwoorden onware, gefabriceerde informatie bevatten”*. Hoe dan ook nog daargelaten de authenticiteit van het stuk betreft het slechts een eenzijdige verklaring van verzoeker opgetekend door de politie en dus geen bewijs dat de daarin vermelde feiten waarachtig zijn.

3.3.20. Wat betreft het krantenartikel merkt de Raad op dat verzoekers hiervan geen melding maakten tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Hoe dan ook is een Pakistaans krantenartikel hoogstens een bewijs dat iets werd gepubliceerd, maar kan het de erin vermelde feiten niet aantonen. Uit *“COI Focus: Pakistan: Corruptie en documentenfraude”* van 26 maart 2018 blijkt *“dat vele berichtgeving in de geschreven en elektronische pers niet ongebruikelijk is in Pakistan”*, dat *“ook in meer vooraanstaande Pakistaanse kranten artikels [verschijnen] die onwaar zijn of waarvan de inhoud onvoldoende geverifieerd werd”* en dat het mogelijk is *“dat personen nieuwsorganisaties betalen om valse verhalen in kranten te publiceren”*. Een dergelijk krantenartikel kan dan ook de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

3.3.21. De neergelegde handgeschreven *“medische”* stukken aangaande verzoeker maken melding van letsels die niet betwist worden. Uit de aard van de letsels, zoals uiterst beperkt neergeschreven, kan niet blijken dat ze opgelopen werden in het kader van het asielrelaas dat verzoeker schetst en evenmin kunnen dergelijke attesten met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aantonen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De vermeldingen in de attesten aangaande de oorzaak van de letsels lijken immers enkel op verzoekers eigen verklaringen te zijn opgesteld.

3.3.22. Het medisch document van *“Cruz Roja Española”* op naam van de dochter van verzoekers zou volgens hun verklaringen haar huidinfectie betreffen (*“We hadden een huidinfectie, mijn dochter S. had oww de stress uitslag op ellebogen, knieën, dus we gingen naar het Rode Kruis, een organisatie daar, ze zeiden dat het oww de stress was, ze zeiden naar een andere plaats te gaan, ze toonden ons de medische dingen.”*; notities verzoeker, p. 10) en kan bijgevolg evenmin het asielrelaas staven.

3.3.23. De overige door verzoekers op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken - hun identiteitskaarten, huwelijksakte, geboorteakte van hun dochter, documenten van de werkgevers van verzoekers, schooldocumenten en diploma's, een foto, huurcontract en eigendomsdocument - betreffen hun identiteit, huwelijk, dochter, opleiding, werkverleden en profiel, en bevestigen wat als dusdanig niet wordt betwist en ook geen punt is in het geding. Uit de voorgelegde enveloppe kan enkel blijken dat verzoeker post heeft ontvangen.

3.3.24. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Ze beperken zich in hun verzoekschriften tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.3.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in de provincie Sindh, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.4.3. Op basis van de "EASO Country of Origin Information: Report Pakistan Security Situation" van oktober 2018, door de commissaris-generaal gevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden, maar dat de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Volgens voornoemde informatie vinden er in Pakistan uitzonderlijk ook grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap, waarbij religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, doorgaans het doelwit vormen.

3.4.4. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie volgt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft en dat het noordwesten van Pakistan nog steeds geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, doch dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er volgens voornoemde informatie beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

3.4.5. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Pakistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoekers afkomstig zijn, *in casu* de provincie Sindh.

3.4.6. Uit voornoemde informatie blijkt dat het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh sinds 2015 in dalende lijn zijn, mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten, en dat deze trend zich verderzette in 2017-2018. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Sindh plaatsvinden blijft voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Hoewel het gros van de slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, maar het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt verder geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

3.4.7. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aldus dat er in Sindh, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoekers tonen evenmin aan dat hun behoren tot de religieuze minderheid van rooms-katholieke christenen in Pakistan tot een verhoogd risico leidt in die zin dat de ernst van de bedreiging alsnog zou voldoen aan artikel 48/4, § 2, c)

van de Vreemdelingenwet. Immers, "EASO Country of Origin Information: Report Pakistan Security Situation" van oktober 2018 maakt melding van aanslagen op religieuze minderheden, maar uit deze informatie blijkt dat hierbij "Shia community and Sufi shrines" gevisieerd worden (p. 70-73). Er ligt geen informatie voor waarin sprake is van doelgericht geweld op de rooms-katholieke christenen in Sindh of van een disproportioneel aantal getroffen slachtoffers binnen deze religieuze minderheid.

3.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK